

POSELSTVÍ JEHO SVATOSTI BENEDIKTA XVI. K SVĚTOVÉMU DNI MISIÍ 2010

Vytváření církevního společenství je klíčem k misiím

Drazí bratři a sestry!

Měsíc říjen, v němž slavíme Světovou misijní neděli, nabízí diecézním a farním komunitám, institutům zasvěceného života, církevním hnutím a všemu Božímu lidu příležitost k obnově závazku hlásat evangelium a dát pastorační činnosti více misijní charakter. Letošní výroční událost nás zve k životu za pomoci liturgických, katechetických, charitních a kulturních prostředků, kterými nás Kristus zve ke stolu Jeho Slova a Eucharistie, abychom prožili milost daru Jeho přítomnosti, abychom se zformovali v Jeho škole a žili v jednotě s Ním, naším Mistrem a Pánem, s ještě větším uvědoměním. On sám nám řekl: „Ten, kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a já ho budu milovat a ukáži se mu” (Jan 14,21). Teprve od tohoto setkání s Láskou Boží, kdy se transformuje naše existence, můžeme žít ve společenství s Ním a mezi sebou a nabízet našim bratřím věrohodné svědectví a ukázat důvod pro naši naději (viz 1 Petr 3,15). Zralá víra, schopná odevzdat se zcela Bohu synovskou láskou, naplněnou modlitbou, meditací slova Božího a studiem pravd víry, je nutnou podmínkou pro podporu nového humanismu, obsaženého v Ježíšově evangeliu.

V říjnu také mnoho zemí obnovuje různorodé církevní aktivity po letních prázdninách. Církev nás zve učit se od Panny Marie, skrze modlitbu Svatého růžence, jak kontemplotat Otcův plán lásky pro všechny lidi a jak je milovat tak jako On. Není toto snad také smyslem misií?

Otec nás skutečně volá, abychom byli jeho milovanými syny v Jeho milovaném Synu a abychom se viděli jako bratři v Něm, který je darem spasení pro lidstvo, které je rozděleno neshodami a hříchem, a byli zvěstovateli pravé tváře Boha, který „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný” (Jan 3,16).

„Chceme vidět Ježíše,“ (Jan 12,21) žádají řečtí poutníci, kteří přišli na pouť do Jeruzaléma na svátky Pesach, po apoštolovi Filipovi v Janově evangeliu. To zní v našich srdcích také v měsíci říjnu, který nám připomíná, že závazek a úkol hlásat evangelium platí pro celou Církev, která je „misijní sama svou podstatou“ (Ad Gentes, 2), a volá nás, abychom se stali obhájci novosti života, tvořeného autentickými vztahy v komunitách založených na evangeliu. V multietnické společnosti, která prožívá narůstající formy osamocení a alarmující lhostejnosti, by se křesťané měli naučit ukazovat známky naděje a stát se bratry všech lidí na celém světě a pěstovat velké ideály, které mění historii a které bez falešných iluzí a zbytečných obav pracují na tom, aby se naše planeta stala domovem pro všechny národy. Podobně jako řečtí poutníci před 2 000 lety, tak také lidé naší doby možná občas i nevědomky žádají věřící, nejenom aby „mluvili“ o Ježíši, ale aby „Ježíše učinili viditelným“, aby Vykupitelova tvář zářila v každém koutu země generacím nového milénia a zvláště mladým ze všech kontinentů, kteří jsou speciálními příjemci a objekty při hlásání evangelia. Měli by vnímat, že křesťané nesou Kristovo slovo, protože On je Pravda, protože v Něm našli smysl, pravdu o jejich životě.

Tato fakta ukazují na misijní poslání, které dostali všichni pokřtění a celá církev, ale které nemůže být věrohodně plněno bez hluboké osobní, komunitní a pastorační konverze. Ve skutečnosti vědomí povolání hlásat evangelium nejenom inspiruje každého jednotlivého věřícího, ale také diecézní a farní komunity k celkové obnově a k ještě větší otevřenosti vůči misijní spolupráci mezi církvemi. To vše za účelem podpory hlásání evangelia do srdce každého člověka, každého národa, kultury, rasy, národnosti, jakéhokoli místa.

Toto vědomí je posilováno prací kněží Fidei Donum, zasvěcených mužů a žen, katechistů a laických misionářů, kteří se neustále snaží propagovat církevní společenství, aby mohl být fenomén „interkulturality“ zabudován do rámce jednoty, ve kterém je evangelium kvasem svobody a pokroku, zdrojem bratrství, pokory a míru (viz Ad Gentes, 8). Církev je ve skutečnosti „v Kristu jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“ (Lumen Gentium, 1).

Církevní společenství je založeno na setkání se Synem Božím, Ježíšem Kristem, který skrze zvěstování církve dosáhne ke všem lidem a přivede je do společenství s Ním samým, a tím také s Otcem a Duchem svatým (viz 1 Jan 1,3). Kristus ustanovuje nové společenství mezi Bohem a člověkem. „On sám nám zjevuje, že Bůh je láska“ (1 Jan 4,8), a zároveň nás učí, že základní zákon lidské dokonalosti, a tedy také přetvoření světa, je nové přikázání lásky. Ty, kdo věří božské lásce, ujistí, že se všem otevírá cesta lásky a že snaha o uskutečnění všelidského bratrství není marná“ (Gaudium et Spes, 38).

Církev se stává „společenstvím“ počínaje eucharistií, v níž Kristus, přítomný ve chlebě a víně, skrze svou oběť lásky ustanovil církev jako Jeho tělo, a tím nás sjednotil s Trojjediným Bohem i mezi sebou navzájem (viz 1 Kor 10,16). V Apostolic Exhortation Sacramentum Caritatis jsem napsal: „Láska, kterou oslavujeme ve svátosti, není něco, co bychom si mohli ponechat jen pro sebe. Ze své vlastní podstaty vyžaduje, aby byla sdílena se všemi. To, co svět potřebuje, je Boží láska; svět potřebuje setkat se s Kristem a uvěřit v něj“ (č. 84). Eucharistie je proto zdrojem a cílem nejenom života církve, ale také jejím posláním: „autenticky eucharistická církev je misionářská církev, schopná zvěstovat s přesvědčením: „co jsme viděli a slyšeli, vám nyní zvěstujeme, abyste i vy měli společenství s námi; neboť naše společenství je s Otcem a s Jeho Synem, Ježíšem Kristem“ (1 Jan 1,3).

Draží bratři a sestry, kéž bychom se my všichni o této Světové misijní neděli, kdy se oko v srdci otevírá perspektivě pohledu na nesmírnou velikost misíí, uviděli jako aktivní účastníci v úkolu církve hlásat evangelium. Misionářské nadšení bylo vždy známkou vitality mezi našimi církvemi (viz Redemptoris Missio, 2) a jejich spolupráce zase jedinečným svědectvím o jednotě, bratrství a solidaritě, která z nich dělá věrohodné hlasatele Spasitelné lásky! A proto obnovuji mé pozvání k modlitbě a i přes ekonomické obtíže k bratrské a konkrétní pomoci na podporu mladších církví. Tyto znaky lásky a solidarity, na jejichž rozdělení je dohlíženo skrze cennou službu Papežských misijních děl, kterým vyjadřují svou vděčnost, se stanou podporou kněží, seminaristů a katechistů v těch nejbližších misijních zemích a budou zdrojem povzbuzení pro mladé církevní komunity.

Na závěr tohoto každoročního poselství k Světové misijní neděli bych chtěl vyjádřit své láskyplné uznání všem misionářům, kteří nabízejí své svědectví království Božímu v těch nejbližších a nejvíce problematických místech, často za cenu svého života. Jsou to ti, kdo stojí v čele hlasatelů evangelia, komu má každý věřící věnovat své přátelství, blízkost a podporu. Kéž je Bůh, který „miluje radostného dárce“ (2 Kor 9,7), naplní duchovním zápallem a hlubokou radostí. Tak, jako Mariino „ano“, i každá štedrá odpověď církevní komunity na nádherné volání po bratrské štedrosti bude inspirovat nové apoštolské a církevní mateřství (viz Gal 4,4; 19,26), aby v báni před mystériem Boha, který je Láska, který „v plnosti času... poslal Svěho Syna, narozeného z ženy“ (Gal 4,4), dala novým apoštolům sebedůvěru a odvalu. Tato odpověď uschopní všechny věřící „radovat se v naději“ (Řím 12,12) z naplňování plánu Boha, který touží, „aby celé lidstvo vytvořilo jeden Boží lid, srostlo v jedno Kristovo tělo a bylo vybudováno v jeden chrám Ducha svatého“ (Ad Gentes, 7).

Benedictus PP XVI

Vatikán 6. 2. 2010